

Китоби Дониёл — Шасту Ҳаштум

Кушодани паёми нубуввати боби ҳаштуми Ҳизқиёл: қонуни якшанбе ва рӯзҳои охир

Jeff Pippenger

2024-02-01

Боби ҳаштуми Ҳизқиёл яке аз осонтарин бобҳои нубувватӣ дар Навиштаҳост. Ин боб нуқтаи ибтидои равшане дорад.

Ва дар соли шашум, дар моҳи шашум, дар рӯзи панҷуми моҳ, ҳангоме ки ман дар хонаи худ нишаста будам ва пирони Яҳудо пеши ман нишаста буданд, дасти Худованд Парвардигор он ҷо бар ман нозил шуд. Ҳизқиёл 8:1.

Рӯё дар боби ёздаҳум анҷоми возеҳе дорад.

Баъд аз он Рӯх маро бардошт ва дар рӯё, ба воситаи Рӯҳи Худо, ба Калдия, назди асирон овард. Пас он рӯёе ки дида будам, аз ман боло рафт. Ва ман ба асирон тамоми он чиро, ки Худованд ба ман нишон дода буд, гуфтам. Ҳизқиёл 11:24, 25.

Рӯёи боби ҳаштум дар рӯзи панҷуми моҳи шашуми соли шашум оғоз меёбад, ҳамагӣ як рӯз пеш аз он ки сана бо “666” мутобиқат кунад; ва воқеан ҳам, ин рӯё дар бораи қонуни якшанбе аст, ки он нишонаи ҳайвон мебошад, ва шумораи он — шумораи «марди гуноҳ» аст, ҳамчунин шумораи подшоҳии ҳаштум, ки аз ҳафт аст. Онҳое ки бар шумораи “666” ғолиб меоянд, мӯҳри Худоро қабул мекунанд; ва дар боби нӯҳум, мӯҳри Худо бар қавми амин вафодори Худо дар рӯзҳои охир гузошта мешавад.

Ва ман аломати дигареро дар осмон дидам, бузург ва аҷоиб: ҳафт фаришта, ки ҳафт балои охиринро доштанд; зеро ки дар онҳо ғзаби Худо ба камол мерасад. Ва дидам, гӯё баҳри шишагине, ки бо оташ омехта буд; ва онҳое ки бар ҳайвон, ва бар сурати он, ва бар тамғаи он, ва бар шумораи номи он ғалаба ёфта буданд, бар баҳри шишагин истода буданд ва барбатҳои Худоро доштанд. Ва онҳо суруди Мусо, банди Худо, ва суруди Барраро месароянд ва меғоянд: Бузург ва аҷоибанд аъмоли Ту, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ; одил ва ҳақанд роҳҳои Ту, эй Подшоҳи муқаддасон. Ваҳй 15:1–3.

Чанде пеш аз анҷоми муҳлати файз (зеро ҳафт фаришта бо ҳафт балои охирин дар боби наvbатии Ваҳй ҳашми Худоро фурӯ хоҳанд рехт), қавми рӯзҳои охирини Худо муайян карда мешаванд. Онҳо бар чор чиз ғалаба ёфтаанд. Калимае, ки ҳамчун «ғалаба» тарҷума шудааст, маънои «фатҳ кардан»-ро дорад. Ва содиқон бар ҳайвон, бар сурати ҳайвон, бар нишони ҳайвон ва бар шумораи номи ӯ фатҳ кардаанд. Ин ғалаба ҳамчунин ин воқеиятро дар бар мегирад, ки онҳо мефаҳманд ин чор рамзи нубувватӣ чиро ифода мекунанд. Танҳо фоизи бисёр ночизи одамон медонанд, ки он чор рамзи нубувватӣ дар асл чиро ифода мекунанд.

Ҷаҳон пештар медонист, ки папагӣ ҳамон фоҳишаи Бобил дар боби ҳадаҳум аст, вале, чунон ки Каломи Худо муайян кардааст, фаҳмиши фоҳишаи Сур, ки бо подшоҳони замин

зино мекунад, дар чараёни таърихи Иёлотии Муттаҳида фаромӯш шудааст. Бар ҳайвон ғалаба ёфтан маънои онро дорад, ки каломии ростиро дуруст тақсими намуда, ба таври саҳеҳ муайян карда шавад, ки ҳайвони пешгӯии Китоби Муқаддас ҳамон папагӣ аст. Дар ҳуди боби баъдӣ, аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбарии дурӯғини ҷаҳонро ба сӯи Ҳармичидӯн мебаранд, ва аминҳои Худо дар рӯзҳои охир бояд бидонанд, ки он се қудрат киноянд.

Ва фариштаи шашум косаи худро бар дареи бузургии Фурот рехт; ва оби он хушк шуд, то роҳи подшоҳони шарқ омода гардад. Ва дидам, ки аз даҳони аждаҳо, ва аз даҳони ҳайвон, ва аз даҳони набии козиб се рӯҳи нопок, монанди қурбоққаҳо, берун омаданд. Зеро онҳо рӯҳҳои девҳо мебошанд, ки мӯъҷизаҳо ба амал меоваранд ва назди подшоҳони замин ва тамоми олам мераванд, то онҳоро барои ҷанги он рӯзи бузургии Худои Қодири Мутлақ ҷамъ оваранд. Инак, Ман чун дузд меоям. Хушо касе ки бедор мемонад ва либосҳои худро нигоҳ медорад, мабодо урён роҳ равад ва расвоии ӯро бубинанд. Ва онҳоро дар ҷойе ҷамъ овард, ки ба забони ибронӣ Ҳармачиддун номида мешавад. Ваҳй 16:12–16.

Ғалаба бар ҳайвон ҳамон ғалабаест, ки аз дуруст фаҳмидани он ки ҳайвон кист, ба даст меояд. Порчае, ки ҳоло иқтибос шуд, бар онҳое баракат эълон мекунад, ки бедор меистанд ва либосҳои худро нигоҳ медоранд; вале то вақти балои шашум, муҳлати имтиҳони ҳамаи одамон ба таври комил баста шудааст. Вақте ки Микоил бармехезад, муҳлати имтиҳони инсон ба поён мерасад ва он гоҳ ҳафт балои охирин рехта мешаванд. Пас аз баста шудани муҳлати имтиҳон ҳеҷ роҳе барои иваз кардани либосҳо вучуд надорад, аммо бо балои шашум хушдоре вобаста аст. Он хушдор ба дуруст фаҳмидани ҳайвон пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон марбут аст, ва агар ту ин фаҳмишро надошта бошӣ, пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон либоси адолати Масеҳро аз даст хоҳӣ дод.

«Онҳое ки дар фаҳмиши калом саргардон мешаванд ва маъноии зиддимасеҳро намебинанд, ҳатман худро ба ҷониби зиддимасеҳ хоҳанд гузошт. Ҳоло барои мо ҳеҷ вақте нест, ки бо ҷаҳон омезиш ёбем. Дониёл дар китъаи худ ва дар ҷойи худ истодааст. Пешгӯиҳои Дониёл ва Юҳанно бояд фаҳмида шаванд. Онҳо якдигарро тафсир мекунанд. Онҳо ба ҷаҳон ҳақиқатҳои медуҳанд, ки ҳар кас бояд онҳоро дарк намояд. Ин пешгӯиҳо бояд дар ҷаҳон ҳамчун шаҳодат бошанд. Бо иҷрошавии худ дар ин рӯзҳои охир, онҳо худро шарҳ хоҳанд дод». Kress Collection, 105.

Агар касе нафаҳмад, ки зиддимасеҳ папагарист, ӯ оқибат ба ҷониби папагарӣ хоҳад гузашт, ё чунон ки Юҳанно навиштааст, бараҳна роҳ хоҳад рафт ва расвоии худро ошкор хоҳад кард. Ғалаба бар ҳайвон ёфтан ин аст, ки фаҳмида шавад, ки ҳайвон қудрати папагӣ аст, ва ҳар он ки дар бораи қудрати папагӣ ошкор гардидааст. Онҳое ки ғалаба меёбанд ва мефаҳманд, ки папагӣ марди гуноҳ аст, бояд ҳамчунин дарк намоянд, ки сурати папагӣ усули иттиҳоди калӣсо ва давлатро намояндагӣ мекунад, дар ҳоле ки калӣсо бар ин муносибат ҳукмрон аст.

Дар китоби Дониёл, сохтори ҳайвон, ки иттиҳоди калӣсо ва давлат аст, ҳамчун гуноҳи вайронгарӣ тасвир шудааст. Гуноҳ — ин хатост, ва гуноҳе ки ҳайвони папири ташаккул медиҳад, он аст, ки подшоҳон қудрати худро ба ҳокимияти папӣ месупоранд. Бо ин амал

онҳо зиной рӯхонӣ содир мекунанд, ки ҳамон гуноҳи вайронгарии Дониёл ва сурати ҳайвон дар китоби Юҳанно мебошад.

Барои бар тасвири папагӣ ғалаба ёфтан, ин аст, ки ба воситаи Каломи Худо дарк карда шавад, ки Иёлотӣ Муттаҳида аввал ин муносибатро ба вучуд меоварад ва онро дар қонуни якшанбеи ба зудӣ омадани тасдиқ мекунад, ва баъдан тамоми ҷаҳонро маҷбур месозад, ки ҳамон муносибатро бипазиранд.

Муносибати калисо ва давлат, ки Иёлотӣ Муттаҳида онро бар замин таҳмил хоҳад кард, аз он иборат аст, ки ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ (Созмони Милали Муттаҳид) ба иттиҳоде бо папагӣ, ҳамчун қудрати назораткунанда дар ин тартибот, дохил мегардад. Ғалаба ёфтан бар сурати ҳайвон маънои онро дорад, ки бо Каломи нубуввати Худо дарк карда шавад, ки сурати ҳайвон маҳз ҳамин чизҳоро ифода мекунад.

Ба даст овардани ғалаба бар ҳайвон ва бар сурати ҳайвон дар бар мегирад ба даст овардани фаҳмиши нишони ҳокимияти ҳайвонро (попигариро).

Тамғаи ҳайвон риояи маҷбурии рӯзи якшанбе ҳамчун шанбеи Худост. Барои бар даст овардани ғалаба бар ин тамға, лозим аст дарк карда шавад, ки ибодати рӯзи якшанбе ибодати офтоб аст ва он ҷуз ибодати бутпарастонаи Баал чизи дигаре нест. Ин ғалаба ҳамчунин ин ҳақиқатро дар бар мегирад, ки ҳеҷ кас тамғаи ҳайвонро қабул намекунад, то даме ки он бар одамон маҷбуран таҳмил карда нашавад.

«Аммо масеҳиёни наслҳои гузашта рӯзи якшанберо риоя мекарданд, гумон бурда, ки бо ин амал шанбеи Китоби Муқаддасро нигоҳ медоранд; ва ҳоло низ дар ҳар калисо масеҳиёни ҳақиқӣ ҳастанд, ҳатто дар ҷамоати католикии Рум низ истисно нестанд, ки бо сидки дил бовар доранд, ки якшанбе шанбеи аз ҷониби Худо таъйиншуда мебошад. Худо ихлоси қасди онҳоро ва росткорию онҳоро дар ҳузури Худ қабул мекунад. Аммо вақте ки риояи якшанбе бо қонун маҷбури гардонида шавад, ва ҷаҳон дар бораи ўҳдадорӣ шанбеи ҳақиқӣ равшан гардонида шавад, он гоҳ ҳар кӣ фармони Худоро поймол карда, ба амри муайяне итоат намояд, ки ҳеҷ мақоми болотаре аз мақоми Рум надорад, бо ин кор папизмро аз Худо болотар иззат хоҳад дод. Ў ба Рум ва ба он қудрате, ки муассисаеро, ки Рум таъйин кардааст, татбиқ менамояд, сачда мегузорад. Ў ҳайвон ва сурати онро парастӣш мекунад. Хангоме ки одамон он муассисаро, ки Худо онро нишони қудрати Худ эълон кардааст, рад мекунанд ва ба ҷойи он он чизеро иззат менамоянд, ки Рум онро аломати волоияти худ баргузидааст, бо ин васила онҳо нишони вафодорӣ ба Румро — “тамғаи ҳайвон”-ро — қабул хоҳанд кард. Ва танҳо вақте ки ин масъала ба таври ҷунин равшан пеши мардум гузошта шавад, ва онҳо ба интиҳоби миёни аҳкоми Худо ва аҳкоми одамон оварда шаванд, он гоҳ онҳое ки дар поймолкунӣ идома медиҳанд, “тамғаи ҳайвон”-ро хоҳанд гирифт.» «Муборизаи Бузург», 449.

Онҳое ки бар ҳайвон, бар сурати ҳайвон ва бар нишони ҳайвон ғалаба меёбанд, бояд ҳамчунин бар шумораи номи ў низ ғалаба ёбанд. Дар он давраи таърих, вақте ки фоҳишаи Сур фаромӯш нашуда буд, ҷаҳони протестанти медонист, ки папагӣ зиддимасеҳ аст. Онҳо медонистанд, ки Павлус папагиро ҷунин муайян карда буд: «он бадкирдор», «марди гуноҳ»,

«сири шарорат» ва «писари ҳалокат; ки ба ҳар чи Худо хонда мешавад ё парастии меёбад, муқобилат мекунад ва худро болотар мебардорад; ба тавре ки ӯ чун Худо дар маъбади Худо менишинад ва худро нишон медиҳад, ки гӯё Худо бошад». Аммо акнун фоҳишаи бузурги Сур фаромӯш шудааст.

Дар асрҳои гузашта татбиқҳои гуногуни изопсефия, ё гематрия, вучуд доштанд, ки нишон медоданд, ки адади «666» ба таври рамзӣ папиро намоёндагӣ мекунад. Намунаи классикии ин он аст, ки бар митраи папа суханони Vicarius Filii Dei навишта шудаанд. Vicarius Filii Dei, ки маънояш «Ноиби Писари Худо» мебошад, ва бинобар ин ба даъвои ӯ ишора мекунад, ки дар маъбади Худо нишастааст ва даъво дорад, ки Худо аст. Ҳарфҳои латинии Vicarius Filii Dei ба адади шашсаду шасту шаш баробар мешаванд.

Ваҳшате, ки қудрати папагӣ мебошад, бо шумораи худ шинохта мешавад, ва шумораи он «666» аст; аммо инсонии гуноҳ дар соли 1798 захми марговар гирифт ва фаромӯш гардидааст. Дар рӯзҳои охир он захми марговар бояд шифо ёбад, ва шифо ёфтани захми марговар нишон медиҳад, ки Иёлотҳои Муттаҳида нахуст дар кишвари худ барои ваҳшат сурате месозад, ва сипас ҷаҳонро маҷбур месозад, ки ҳамонро анҷом диҳад.

Сурати ҷаҳонии ҳайвон ҳам дугона аст ва ҳам сегона. Он аз назари нубувватӣ дугона аст, зеро аз омезиши калисо ва давлат таркиб ёфтааст, аммо сегона аст, зеро аз аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғин иборат мебошад. Вақте ки иттиҳоди сегонаи ҳамон қудратҳое, ки ҷаҳонро ба Армагеддон хоҳанд бурд, барқарор гардад, онҳо ҳамон ҳайвоне хоҳанд буд, ки подшоҳии ҳаштум аст ва аз ҳафт мебошад; ва он ҳамчунин иттиҳоди сегонаи подшоҳии шашум хоҳад буд. Шумораи номи ҳайвон дар рӯзҳои охир боз «666» аст, зеро он се подшоҳиро ифода мекунад, ки ҳар яке қисми подшоҳии шашум мебошад.

Барои ғалаба кардан бар ҳайвон, бар сурати вай, бар нишони вай ва бар шумораи номи вай, бояд он муамморо дарёфт, ки «ҳаштуми аз ҳафт аст», ки ин сирри боби дуҷуми Дониёл мебошад, ва Дониёл дуо кард, то онро бифаҳмад. Ин ҷузъе аз Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ки андаке пеш аз баста шудани мӯҳлати имтиёз кушода мегардад, зеро, чунон ки Юҳанно гуфт, «вақт наздик аст». Аз ҳамин сабаб, онҳое ки он ғалабаро ба даст меоранд, чунин тасвир шудаанд, ки бо фариштагоне ҳастанд, ки балоҳоро мерезанд, зеро онҳо он ғалабаро, ё фаҳмиши зарурии нубувватири, андаке пеш аз баста шудани мӯҳлати имтиёз ба даст меоранд.

Онҳое ки мефаҳманд, ки Ваҳйи Исои Масеҳ каме пеш аз анҷоми мӯҳлати имтиҳон кушода мешавад, ва ки шумораи «666» ҷузъе аз он рӯё аст, аз назар дур намонанд, ки рӯёи боби ҳаштуми Ҳизқиил дар рӯзи панҷум (ки он рӯз пеш аз рӯзи шашум аст), дар моҳи шашум соли шашум оғоз меёбад. То анҷоми боби ҳашт бисту панҷ мард ба офтоб сачда мекунанд, ва боби нӯҳ онҳоеро муайян мекунад, ки мӯҳри Худоро мегиранд.

Заминаи ин рӯё нишони ҳайвон ва мӯҳри Худост, ва рӯё андаке пеш аз баста шудани мӯҳлати имтиҳон дар қонуни якшанбе, чунонки бо рақами «666» ба таври рамзӣ нишон дода шудааст, кушода мегардад. Аммо баста шудани мӯҳлати имтиҳоне, ки ҳамчун воқеъшаванда дар қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида муайян карда шудааст, баста

шудани муҳлати имтиҳони инсоният нест; он танҳо баста шудани муҳлати имтиҳон барои Адвентистҳои рӯзи ҳафтум аст.

Ин рӯзё чунин тасвир мегардад, ки дар дохили Ерусалим ба вуқӯ мепаивандад, ки рамзи калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум мебошад. Ҳангоми қабули қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида, Адвентистони Рӯзи Ҳафтум ягона гурӯҳе мебошанд, ки маҳз дар ҳамон ҷо ва ҳамон вақт барои нуре, ки дар бораи шанбе доранд, масъул доништа мешаванд.

«Агар нури ҳақиқат ба шумо пешкаш шуда бошад, ки шанбеи аҳкоми чорумро ошкор месозад ва нишон медиҳад, ки дар Каломи Худо барои риояи якшанбе ҳеҷ асосе вучуд надорад, вале шумо ҳанӯз ҳам ба шанбеи дурӯғин мечаспед ва аз муқаддас нигоҳ доштани шанбе, ки Худо онро “рӯзи муқаддаси ман” меномад, саркашӣ мекунад, пас шумо нишони ҳайвонро қабул мекунад. Ин кай ба амал меояд? — Вақте ки шумо ба фармоне итоат мекунад, ки ба шумо амр медиҳад дар рӯзи якшанбе аз меҳнат даст кашед ва Худоро ибодат намоед, дар ҳоле ки медонед дар Китоби Муқаддас ҳатто як калимае нест, ки нишон диҳад якшанбе чизе ҷуз як рӯзи оддии қорӣ бошад, шумо ба гирифтани нишони ҳайвон ризоият медиҳед ва мӯҳри Худоро рад мекунад. Агар мо ин нишонро бар пешониҳои худ ё бар дастҳои худ қабул кунем, доварӣҳое, ки бар зидди нофармонӣ эълон шудаанд, ҳатман бар мо фуруд хоҳанд омад. Аммо мӯҳри Худои зинда бар онҳое гузошта мешавад, ки бо вичдон шанбеи Худовандро риоя мекунанд».

Review and Herald, April 27, 1911.

Рӯзи Ҳизкиёл аз боби ҳаштум то боби ёздаҳум таърихи воқеаҳоеро, ки то ба анҷоми муҳлати ғайз барои Ерусалим мерасанд, муайян мекунад. Он ҳамчун рӯйдоде тасвир шудааст, ки ҳамагӣ як рӯз пеш аз фаро расидани шумораи «666» ба вуқӯ меояд, ва боби ҳаштум ошӯби рӯ ба афзоишро дар дохили Ерусалим муайян мекунад, ки бо он ба авҷ мерасад, ки мардони пешво ба офтоб сачда мекунанд ва ба ин васила нишони ҳайвони ваҳширо қабул менамоянд.

Боби нӯҳум ғариштаеро тасвир мекунад, ки аз миёни Ерусалим мегузарад (ва ба ин васила як қараёни пайдарпайро нишон медиҳад) ва пеш аз ғариштагони ҳалоккунанда бар як гурӯҳ мӯҳр мениҳад; пас аз он, онҳо ҳамаи қасонеро, ки мӯҳр надоранд, мекушанд. Ҳар ду боб таърихи пешравандаеро тасвир мекунанд, ки ба қонуни якшанбе мебарад, ки дар он як гурӯҳ ба офтоб сачда мекунад, ва гурӯҳи дигар мӯҳри Худоро қабул менамояд. Сипас шарирон аз Ерусалим дур карда мешаванд, зеро қонуни якшанбе шарирон ва хирадмандонро аз ҳам ҷудо месозад.

Муҳрғузориё, ки дар боби нӯҳуми Ҳизкиёл тасвир шудааст, ҳамон муҳрғузориест, ки дар боби ҳафтуми Ваҳй тасвир шудааст.

«Агар чунин манзараҳо дар пеш бошанд, чунин доварӣҳои азим бар ҷаҳони гунаҳкор нозил гарданд, пас паноҳгоҳи қавми Худо дар кучо хоҳад буд? Онҳо ҷи гуна то гузаштани ғазаб дар паноҳ нигоҳ дошта хоҳанд шуд? Юҳанно унсурҳои табиат — заминҷунбӣ, тӯфон ва низои сиёсиро — мебинад, ки ба сурати он тасвир шудаанд, ки ҷаҳор ғаришта онҳоро нигоҳ доштаанд. Ин бодҳо таҳти назоратанд, то он даме ки Худо

калом диҳад, ки онҳоро раҳо созанд. Амнияти калисои Худо дар ҳамин ҷост. Фариштагони Худо иродаи Ёро ба ҷо меоранд ва бодҳои заминро бозмедоранд, то бодҳо бар замин, на бар баҳр ва на бар ҳеч дарахте навазанд, то даме ки бандагони Худо бар пешониҳои худ мӯҳр зада шаванд. Фариштаи нерӯманд дида мешавад, ки аз шарқ (ё аз баромадани офтоб) боло меояд. Ин фариштаи аз ҳама тавоно дар дасти худ мӯҳри Худои зиндaro дорад, ё мӯҳри Ёро, ки танҳо Ё метавонад ҳаёт диҳад, Ё, ки метавонад бар пешониҳо он нишон ё навиштаро сабт намояд, ки ба ҳар кӣ дода шавад, ҷовидонагӣ, ҳаёти абадӣ, ато хоҳад гардид. Ин овози ҳамин фариштаи олитарин буд, ки салоҳият дошт ба он ҷаҳор фаришта амр диҳад, ки он ҷаҳор бодро то анҷом ёфтани ин кор дар боздошт нигоҳдоранд ва то он даме ки ӯ фармони раҳо кардани онҳоро бидиҳад.»

«Онҳое ки бар ҷаҳон, ҷисм ва иблис ғолиб меоянд, баргузидагоне хоҳанд буд, ки муҳри Худои зиндaro қабул хоҳанд кард. Онҳое ки дастҳояшон пок нест ва дилҳояшон соф нест, муҳри Худои зиндaro нахоҳанд дошт. Онҳое ки гуноҳро тарҳрезӣ мекунанд ва онро ба амал меоваранд, канор гузошта хоҳанд шуд. Танҳо онҳое ки, дар муносибати худ назди Худо, мақоми онҳоеро ишғол мекунанд, ки дар Рӯзи бузурги каффoраи зиддимисоли тавба мекунанд ва гуноҳҳои худро эътироф менамоянд, ҳамчун сазовори ҳимояи Худо шинохта ва нишонгузори хоҳанд шуд. Номҳои онҳое ки бо устуворӣ ба зуҳури Наҷотдиҳандаи худ менигаранд ва онро интизоранд ва посбонӣ мекунанд — ҷиддитар ва бо орзумандии бештар аз онҳое ки субҳро интизоранд, — дар шумори муҳршудагон дохил карда хоҳанд шуд. Онҳое ки, дар ҳоле ки тамоми нури ҳақиқат бар ҷонҳояшон медурахшад, бояд аъмоле мувофиқ ба имони эътирофкардаи худ медоштанд, аммо бо гуноҳ фирефта мешаванд, дар дилҳои худ бутҳо барпо мекунанд, ҷонҳои худро назди Худо фосид месозанд ва онҳоеро, ки дар гуноҳ бо онҳо ҳамроҳ мешаванд, олуида мегардонанд, номҳояшон аз китоби ҳаёт маҳв карда хоҳад шуд, ва дар торикии нимашаб вогузошта хоҳанд шуд, дар зарфҳои худ бо ҷароғҳояшон ҳеҷ равшане надошта. “Аммо бар шумо, ки аз номи Ман метарсед, Офтоби Адолат бо шифо дар болҳояш тулӯъ хоҳад кард.”»

«Ин мӯҳр задани бандагони Худо ҳамон аст, ки дар рӯё ба Ҳизқиёл нишон дода шуда буд. Юҳанно низ шоҳиди ин ваҳйи бисёр тақондиҳанда буд. Ё баҳр ва мавҷҳои онро дид, ки ғуруғ мекарданд, ва дилҳои одамон аз тарс суст мегардиданд. Ё дид, ки замин ба ҳаракат меомад, ва кӯҳҳо ба миёни баҳр андохта мешуданд (ки ин ба маънои ҳақиқӣ рӯй дода истодааст), обҳои он бо ғуруғ ва изтироб ҷӯш мезаданд, ва кӯҳҳо аз хурӯши он меларзиданд. Ба ӯ вабоҳо, бемориҳои мӯҳлик, қаҳтӣ ва марг нишон дода шуданд, ки рисолати даҳшатноки худро анҷом медоданд». Testimonies to Ministers, 445.

Мӯҳр задани яксаду чилу чор ҳазор дар боби ҳафтуми Ваҳй ҳамчунин дар боби нӯҳуми Ҳизқиёл тасвир ёфтааст, ва фариштаи мӯҳргузoр ҳамон пуриктидoртaрин фариштаест, ки аз шарқ боло меояд. Онҳое ки ҳалок мешаванд, ки номҳояшон аз дафтари ҳаёт маҳв карда мешаванд, ба мисли касоне муаррифӣ шудаанд, ки «бо ҷароғҳои худ дар зарфҳояшон равшан надоранд». Ду гурӯҳ дар рӯёи бобҳои ҳаштум то ёздаҳуми Ҳизқиёл ҳамон бокирагони хирадманд ва аблаҳи Матто 25 мебошанд, ва бинобар ин онҳо адвентистҳо ҳастанд.

«Масали даҳ бокираи Матто 25 ҳамчунин таҷрибаи халқи адвентистиро тасвир мекунад». The Great Controversy, 393.

Хоҳар Уайт махсусан Ерусалими рӯёи Ҳизқиёлро ҳамчун адвентизм муайян мекунад:

«Мардуми ҳақиқии Худо, ки рӯҳи кори Худованд ва наҷоти ҷонҳоро дар дил доранд, ҳамеша гуноҳро дар моҳияти воқеии гуноҳолудаи он хоҳанд дид. Онҳо ҳамеша ҷонибдори муносибати содиқона ва ошкоро бо гуноҳоне хоҳанд буд, ки ба осонӣ мардуми Худоро муҳосира мекунанд. Хусусан дар кори хотимаӣ барои калисо, дар замони мӯҳрғузории яксаду чихилу чор ҳазор нафаре ки бояд беайб дар пеши тахти Худо биистанд, онҳо бадкориҳои мардуми Худоро, ки ба номи Ё эътироф мекунанд, аз ҳама амиқтар эҳсос хоҳанд кард. Ин чиз бо қувват дар тасвири пайғамбар аз кори охирин, тахти симои мардоне ки ҳар яке дар даст силоҳи қатл доштанд, баён шудааст. Дар миёни онҳо як мард либоси катон дар бар дошт ва дар паҳлуяш давои котибӣ буд. “Ва Худованд ба ӯ гуфт: Аз миёни шаҳр, аз миёни Ерусалим бигузар ва бар пешониҳои мардоне ки барои ҳамаи зиштиҳои ки дар миёни он содир мешаванд, оху нола мекунанд, аломат бигузор.”» Шаҳодатҳо, ҷилди 3, 266.

Рӯёи Ҳизқиёл, бобҳои ҳашт то ёздаҳ, бевосита ба таърихи адвентизм то расидани қонуни якшанбе ва дар вақти он мурочиат мекунад. Он ду табақаи парастешкунандагонро, ки дар дохили Ерусалим (адвентизм) ҳастанд, муайян месозад, ва аз ҷиҳати нубувватӣ бо Ваҳйи Исои Масеҳ, ки андаке пеш аз баста шудани давраи имтиёз кушода мегардад, алоқаманд аст, зеро нахустин ишораҳои он рақами «666»-ро дар рамзшиносии нубувватӣ баён мекунанд. Бо ин кор, он яке аз чор чизро муайян месозад, ки доноён бояд дар рӯзҳои охир бар он ғалаба ёбанд, ва он чор чиз бахше аз нуре мебошанд, ки ҳаштуми «аз ҳафт» буданашро нишон медиҳад. Ваҳйи понздаҳ низ муайян месозад, ки онҳое ки бар чор ҷанбаи рамзии папагӣ ғалаба меёбанд, суруди Мусо ва Барраро меҳонанд.

Дар он рӯз, Ишаё дар боби бисту ҳафт мегӯяд, ки одилони айёми охир суруди тоқзорро хоҳанд суруд, ки он сурудест, ки Барра хангоме ки дар миёни одамон роҳ мерафт, онро суруд ва он қавми баргузидаеро муайян мекунад, ки аз назди онҳо мегузаранд, дар ҳоле ки қавми нави баргузидае интиҳоб карда мешавад. Он сурудро «хирадмандон»-и айёми охир дар ҷараёни мӯҳрғузории Ҳизқиёл нӯҳ ва Ваҳй ҳафт месароянд. Рӯёи Ҳизқиёл дар бобҳои ҳашт то ёздаҳ қисми ҳамон суруд аст.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Халқи ҳақиқии Худо, ки рӯҳи кори Худованд ва наҷоти ҷонҳоро дар дил доранд, ҳамеша гуноҳро дар моҳияти воқеӣ ва пургуноҳи он хоҳанд дид. Онҳо ҳамеша ҷонибдори муомилаи содиқона ва ошкоро бо гуноҳоне хоҳанд буд, ки ба осонӣ халқи Худоро фаро мегиранд. Хусусан дар кори хотимаӣ барои калисо, дар замони мӯҳрғузории яксаду чилу чор ҳазор нафаре ки бояд беайб дар пеши тахти Худо биистанд, онҳо беадолатиҳои халқи ба номи Худо мансубро аз ҳама амиқтар эҳсос хоҳанд кард. Ин ба таври пуқувват дар тасвири паёмбар аз кори охирин, тахти симои мардоне ки ҳар яке дар даст силоҳи қатл доштанд, баён шудааст. Дар миёни онҳо як мард дар либоси катонӣ буд, ва давои котибӣ бар паҳлуи ӯ. «Ва Худованд ба ӯ гуфт: Аз

миёни шаҳр, аз миёни Ерусалим бигзар, ва бар пешонии мардоне ки барои ҳамаи корҳои зиште ки дар миёни он ба амал меоянд, оҳу нола мекунанд, аломате бигзор».

«Кистанд, ки дар ин замон дар машварати Худо меистанд? Оё онҳоеанд, ки амалан гуноҳхоро дар миёни қавми ба номи Худо мансуб узр медиҳанд ва дар дилҳои худ, агар на ошкоро, бар зидди онҳое, ки меҳоянд гуноҳро сарзаниш намоянд, шиква мекунанд? Оё онҳоеанд, ки дар муқобили онҳо мавқеъ мегиранд ва бо онҳое, ки бадӣ мекунанд, ҳамдардӣ менамоянд? Ҳаргиз не! Агар тавба накунанд ва аз кори Шайтон дар фишор овардан бар онҳое, ки бори қор бар дӯши онҳост, ва дар дастгирӣ қардани гуноҳкорон дар Сион даст нақашанд, онҳо ҳаргиз мӯҳри тасдиқи Худоро барои мӯҳр задан қабул нахоҳанд кард. Онҳо дар ҳалокати умумии шарирон, ки бо кори панҷ марде, ки силоҳҳои қатл дар даст доранд, намояндагӣ шудааст, фурӯ хоҳанд афтод. Ин нуктаро бодикқат қайд кунед: Онҳое, ки нишони поки ростиро қабул мекунанд, ки дар онҳо ба қудрати Рӯҳулқудс ба амал оварда шудааст ва бо нишоне аз ҷониби он марди либоси катонӣ пӯшида намояндагӣ мешавад, ҳамонҳоянд, ки «барои ҳамаи зиштиҳое, ки дар калисо ба амал меоянд, оҳу нола мекунанд». Муҳаббати онҳо ба покӣ ва ба иззату ҷалоли Худо чунон аст, ва назари онҳо ба гуноҳнокии беандозаи гуноҳ он қадар равшан аст, ки онҳо ҳамчун касоне тасвир мешаванд, ки дар азобанд, ҳатто оҳу нола мекунанд. Боби нухуми Ҳизқиёлро бихонед.»

«Вале куштори умумии ҳамаи онҳое, ки ба ин тарз тафовути васеъ миёни гуноҳ ва росткориро намебинанд ва чунон эҳсос намекунанд, ки касоне мекунанд, ки дар машварати Худо меистанд ва нишонро мегиранд, дар амре, ки ба панҷ марди дорои олоти қатл дода шудааст, тавсиф ёфтааст: “Аз ақби ӯ аз миёни шаҳр бигузаред ва бизанед; чашми шумо раҳм накунад, ва шафқат нанамоед: пирону ҷавонон, ҳам духтарон, ва ҳам кӯдакони хурдсол, ва занонро ба кулӣ бикушед; аммо ба ҳеҷ марде, ки бар ӯ нишон аст, наздик нашавед; ва аз маъбади Ман оғоз кунед.” Testimonies, volume 3, 266, 267.»